

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

Aquest numero 10 cèntims per tot arreu

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon núm. 18 92.—BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1,50.—ESTRANGER, 2,50 pessetes

ELS TEMPS CANVIEN

—Guarda el copalta, que ja ha passat de moda, i posa't la gorra, que és més democràtica.

La Societat de Nacions a Espanya

Dissabte passat, a Madrid, donà per finides les seves tasques la LV reunió del Consell de la Societat de Nacions. El balanç no ha estat pas una gran cosa. Però de la situació d'ara, la marxa dels assumptes de la situació present, tampoc no permetia esperar gran cosa. La coincidència de la reunió amb la crisi anglesa i la natural absència del cap de la delegació britànica feia impossible una labor de gran transcendència. El Consell s'ha limitat a tractar les qüestions d'ordre relativament secundari que figuraven en l'ordre del dia i a aplaçar per a la propera reunió el problema de màxima importància: el problema de les minories.

Hom no ha d'acusar, però, d'ineficaç la Societat de Nacions. És lògic que les qüestions delicades i difícils, com la de les minories, trobin dificultats i exigeixin un període previ de vacil·lacions i tanteigs abans de trobar la fórmula d'acord entre els diferents criteris contraposats. I no hi ha dubte que fins en aquest punt significa un pas endavant la reunió de Madrid, com pot veure's clarament comparant llurs resultats amb els de l'anterior. Aquesta, en efecte, fou clausurada sota els auspicis del famós cop de puny de Stresemann, que feia preveure discussions i sessions plenes de violència. La d'ara, a Madrid, en canvi, acaba en un ambient de pau i de concòrdia, i s'ha avençat bastant en l'apropament dels punts de vista posats en pugna. Si aquesta atmosfera prepara el terreny per arribar, en la propera reunió, a un acord definitiu, el Consell no haurà pas perdut el temps.

La racionalització

Es el "dernier cri", l'últim clam de la moda en matèria de producció i de treball, i n'hem de parlar. El periodisme quasi bé no és més que això: posar en circulació idees o iniciatives; llençar al carrer models intel·lectuals que ràpidament passin al domini públic.

Quan no es disposa de creacions originals, per força hom ha de viure del pensament dels altres. La qüestió és no corcar-se i envellir ideològicament, no endarrerir-se, no fer intel·lectualment pudor de ranci; anar vestit a la moda i, si pot ésser, a l'última moda.

Sobre racionalització hem llegit estudis i articles interessants a la Premsa americana. Ve d'allà la novetat, i és natural que els descobridors i inventors de la mateixa

es prenguin la molèstia d'explicar-nos-la. Què és la racionalització?

Ara dubtem si escrivim bé en català aquesta paraula, i si deriva de racció o de raó, en llatí "ratio".

Si el mot en qüestió tingués el primer origen, hauriem de modificar quelcom l'escriptura del mateix, i significaria la congrua d'esforç útil que a cada ciutadà se'n pot i se'n deu exigir.

Fer-lo efectiu sense contemplacions i amb equitat en la persona de rics i pobres, diguem de passada que no estaria gens malament.

Racionalització, però, no creiem que signifiqui això.

Racionalització, si no ho hem entès nosaltres malament, val tant com organització del treball o realització del mateix amb subjecció a normes de raó.

Tampoc ací hi hauria res a dir si la raó que presidís la reforma fos la dels productors o la de la societat en general, i no la dels explotadors de la producció.

En el nou sistema industrial, però, es tracta de produir sota el dictat d'una raó econòmica, i no d'una raó jurídica, amb vistes a la butxaca i al màxim benefici dels capitalistes ianquis i no dels membres o socis de l'"American Federation of Labour".

Res. Ens trobem davant d'unes pràctiques essencialment utilitàries, no davant d'una filosofia i d'una teoria moral.

Aquestes curioses pràctiques són la taylorització, la tipificació o "standardització" i la ultradivisió del treball.

La divisió del treball no és cap novetat, i ja l'havien combatut per embrutidora i angoixant els economistes clàssics.

Si la divisió afadiga i aclapara, converteix en màquina l'home, la ultradivisió té tots aquests inconvenients elevats a l'enèsima potència.

La "standardització" és la producció en sèries. La "standardització" produeix en sèries fins les criatures. Reduint els tipus de les coses necessàries a la vida, hom sintetitza i simplifica la producció. Aquesta indubtablement perd qualitat. Guanya, però, en quantitat i s'estén i universalitza el consum.

La taylorització és la forma de treure del treball humà el major producte i rendiment possibles.

L'home, diu Taylor, no ha nascut per treballar. La prova és que treballant es cansa.

Ja que, però, el treball és una necessitat, mirem de fer-lo de la manera més racional o raonable que es pugui.

Racional o raonable, repetim-ho, des del punt de vista de l'economia i de l'interès del capital.

Es aquesta la veritable tara de la racionalització. Aquesta: que és la raó del diner i no la més natural la que la inspira.

La divisió del treball fóra acceptable, si es fes adequadament entre tots els homes. La "standardització" és una mena de socialització del consum. El sistema de Taylor, en el fons, no és dolent.

El defecte de tot aquest tinglado, ja ho hem dit; és que és l'economia la que actua la llei a la moral i al Dret, la que vol fer la societat i l'home i fins Déu a la seva imatge, a imatge de Wall Street, de Ford, de Morgan, de la Standard Oil, dels trusts dels Estats Units.

Angel SAMBLANCAT.

Punt de vista

EN temps que l'albada de la Humanitat despuntava en el nostre planeta, fou també quan el primer moviment religiós nasqué amb l'Home.

L'home primitiu, no és d'estranyar, doncs, que adorés el foc, les tempestes, el sol, les bèsties, etc. Morants de països més o menys llunyans, anaren, més tard, a fer incursions a altres països; aquests homes, per fenòmens naturals, posseïen uns coneixements relativament superiors als dels indígenes; n'és una demostració la proesa d'aventurar-se, per mar, en fràgils i matosseres barcases, per conèixer, fer-hi negocis i conquerir els països que la casualitat els posava al pas, apropiant-se'n si eren de cultura inferior a la llur, i marxant-ne, si, vençuts en lluita, reconeixien llur inferioritat en comparança amb els habitants del país.

Doncs bé; dels abordatges per mar o expedicions per terra per estrangers, va desprendre-se'n l'abolició de certes divinitats, que per ésser coses conegudes i copsats llurs efectes pels forasters, perderen, en demostrar-los què eren, llur poder.

Així, consecutivament, ja per demostracions pervingudes, ja per comprovacions degudes a l'atzar, o per desvaluació vinguda del costum, anà desapareixent la divinització dels objectes d'ús que es féu corrent, i de certs fenòmens purament naturals.

Corrent els segles, aparegueren Jesús, Mahoma, Confuci, etc., tots ells d'intencions bones i nobles.

Quiscun d'ells predicà la veritat més o menys pura i clara. Donaren regles i consells, que tendien a fer una gran claror en l'esperit.

Però l'home és feble, i emmotllà les doctrines llurs a sa conveniència, formant partits i creant rivalitats, mixtificant, falsejant i envilint les sàvies lleis, i fins s'ha incorregut, encara en els temps més avançats, en l'horror de beneir la guerra, la destrucció en massa entre germans, pares i fills, en nom d'un Altíssim, que, segons ells mateixos, prohibí la mort promoguda per artifici.

La Natura, fecunda i pròdiga, continuament mostra més meravelles i fenòmens dignes d'estudi als ulls de l'observador, i més miracles i casos de superstició a la ignorància i desmoralització de molts.

El poeta i el pensador tenen per cosa suprema l'infinit.

Si l'or i el temps que es gasten en exercicis, esglésies, luxes, presons i vicis, s'esmercessin en obres i vides cultes, i en amar a tots els éssers de la Creació com a germans, potser en aquella gran pàtria, hi trobaríem un Paradís, la malesa s'illuminaria, i, qui sap, si resoldríem el problema de l'ésser, i seríem feliços?...

Enric RIBET TRIAS.

Sant Joan

Sant Joan de foc,
per tot hi ha flames,
flamegen els cors
i les veus enlaire.

Foguerals dansant,
fums recargolant-se,
espetecs de flam
i crits de quitxalla.

Aixequem el cor
i la vista enlaire
i amb el cor i els ulls
aixequem hi flames.

Copsem els perfums
de menta i d'alfàbreaga
i sortim corrent
cap a l'estimada.

Quan la trobarem,
quin riure de flames!
Tota aquesta nit
li direm paraules
de foc i de flam
i perfums que embriaguen.

Però ve el matí;
s'aixeca l'albada,
i hom troba l'engany
de la nit passada.

Les flames no hi són;
no hi ha ni una brasa;
sols hi ha la il·lusió
que ha plegat les ales
i ens mostra un pilot
de cendra apagada.

FLIC.

Tiberis i dejunis

EL ministre d'Afers Estrangers d'Alemanya, malgrat les seves funcions de delegat al Congrés del plet de les minories, no pot satisfer els seus desigs en quant a matèria culinària es refereix.

El doctor Stresemann està a règim, creat tal volta per ell mateix. Amb ell vingué a Madrid la seva cuinera, especialitzada en aquesta mena de menges. Ella suavitzava el dolor del pacient doctor, creant-li uns plats inofensius per la seva salut.

Després de tot un dia capficat pel càrrec que exerceix i que no està certament exempt de responsabilitat, l'honorable doctor no pot trobar a la taula el calmant dels seus tràfecs. Supposeu la cara que faríeu quan, després d'un treball penós i llarg, us trobéssiu davant d'una taula curulla de verdures, aigua i pòlvors d'anís per l'estómac.

Es clar que si la salut està malmesa, no hi ha més remei que seguir les prescripcions del metge. Emperò deu ésser feixuc de suportar tant d'aliment sense suc ni bruc.

El senyor Stresemann treballa molt, ficat dintre una sala on tot són problemes difícils de resoldre. El plet de les minories que tans dies sojornen en les taules ministerials, deu produir, donat el caràcter del ministre, un trasbals en les seves funcions orgàniques.

Ara, que el doctor Stresemann ho porta ja de temps.

Les diverses manifestacions de caràcter internacional que suren en les intel·ligències dels homes d'Estat, s'han de compensar necessàriament amb una bona taula. En ella hi fluctua el bon humor i els llaços d'amistat.

El delegat alemany s'ha d'acontentar amb les olors agradables que s'endinsen en les seves narius, de l'evaporització de les cassoles ministerials.

Tots els banquetes celebrats últimament en honor dels delegats estrangers, hem de suposar que deuriem ésser una gran inquietud pel bon doctor, que s'ha d'adherir amb una escudella casolana.

Joan VALLESPINOS.

Medallons

LA PEIXATERA

Fa olor de mar i de sardina fresca i és xafardera en escrieix, i cada dia s'engresca remenant i venent peix.

Porta esclops, és ben plantada, té el parlar massa atrevit i li belluga una onada sobre el pit.

Té l'ull fi com una anguila, és morena com un cranc, l'instint carnal li vigila i li fa saltar la sang.

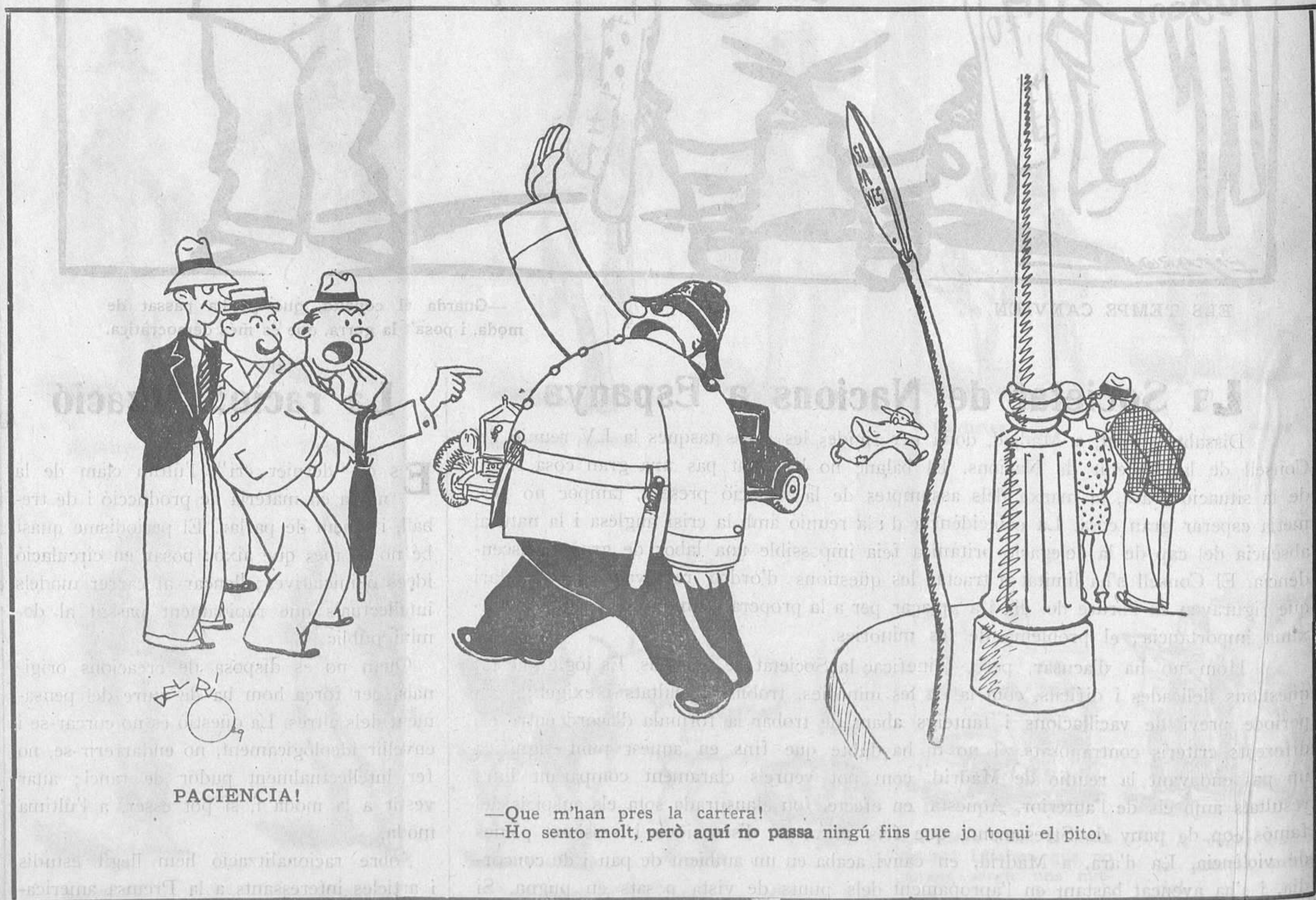
Fa olor de mar i de sardina fresca i és xafardera en escrieix, i cada dia s'engresca remenant i venent peix.

Salvador PERARNAU.

EL TEXT I NINOTS DEL PRESENT

NUMERO HAN ESTAT REVISATS PER

LA CENSURA GOVERNATIVA

PACIENCIA!

—Que m'han pres la cartera!
—Ho sento molt, però aquí no passa ningú fins que jo toqui el pito.

Intencions

DE LA CORDIALITAT I L'AFECTE

HE estat unes hores fora de Barcelona. He dit unes hores? Aclarim-ho: uns dies. Però els que em voltaven eren uns amics tan cordials, tan oberts, que els dies m'han semblat breus com unes hores. Jo voldria, ara, estampar aquí el nom d'aquests amics: però, malgrat l'afecte que m'inspiren, no els recordo tots i no vull que els oblidats es creguin preterits.

Jo he passat uns dies en una vila no massa lluny de Barcelona: des de la carretera es veia l'aureola de l'Exposició. I haurien dit, amb aquella claror tan estranya del cel, que es feia de dia o que hi havia una lluna misteriosa i apoteòsica, una lluna extraordinària.

Aquesta vila on jo he passat uns dies és Caldes de Montbuy. No us heu fixat que les façanes d'algunes cases semblen tenir fesomia humana? La porta és la boca; un balcó el nas; unes finestres, els ulls; la teulada, l'ala del barret o la visera de la gorra. Caldes de Montbuy té gràcia i somriure i braços oberts. A Caldes hi he begut un licor exquisit de Flors del Remei; he parlat de coses amables de l'esperit amb amics plens d'efusió i entusiasme per aquestes coses, i he trobat a Manolo Hugué, el més genial, el més personal dels nostres escultors. I un dels homes més simpàtics del món.

Manolo vestia d'una manera magnífica i pintoresca: la jaqueta de seda d'un patama verd fosc; al coll un gran mocador de tons encesos — groc, blau, vermell, verd — la boïmeta damunt el crani potent; un pantaló de vellut color de fulla seca; espadnyes de vetes.

Jo he sentit una profunda, una entranyable alegria en veure a Manolo, l'amic dels

vells temps, l'amic de sempre: ja caminava, ja havia dessuscitat, ja era nostre altra vegada. Ja treballava! M'ha ensenyat un relleu magnífic, unes estatuetses plenes de gràcia — unes estatuetses que no tenien ales, i semblaven volar —, un nu ple de noblesa, de dignitat.

I m'ha recitat uns poemes francesos — perquè Manolo ha esdevingut poeta —, uns poemes que també tenien ales. I hem recordat coses d'ahir, i hem fet projectes per a demà.

Però el goig més profund, més intens, l'he tingut en veure l'atmosfera d'afecte i d'admiració que aquests amics de Caldes creaven entorn del gran artista.

Aquests amics són gent senzilla, feliçment anònima. No són savis, no actuen de savis: segurament desconeixen les estètiques i literatures d'avantguarda, la teoria de la deshumanització de l'art, i tantes altres teories. Però tenen una fina sensibilitat, una intel·ligència clara i aguda. No s'intoxiquen, no es compliquen la vida, no són uns snobs. Però saben trobar l'emoció i la bellesa.

Manolo, malalt, baldat, ha passat llargues temporades en aquesta blanca vila de Caldes. Aquests amics han estat el sol i l'ocell i la cançó dels seus dies de malalt. L'han acompanyat, han estat sol·licitos i atents amb ell, s'han interessat pel seu art i per la seva vida.

Jo he recordat les nostres lluites per Rafael Barradas, per altres artistes, a ciutat, on la fredor, la incomprensió i la mesquinesa ens deturaven el pas.

I he pensat que la cordialitat, l'afecte, la comprensió — virtuts nobles — s'han refugiat als camps.

Lluís CAPDEVILA.

servadors, prefereixen, en canvi, el sistema actual, excel·lent quan són dos solament els partits parlamentaris. Però laboristes i conservadors confien en eliminar el tercer partit — el partit liberal —, que, en efecte, no té raó d'existir.

Notes marginals

"Espanyols! — exclamava Voltaire — que els noms d'Inquisició i de "Santa Hermandad", no siguin mai més pronunciats entre vosaltres. Turcs que heu subjugat els grecs, monjos que els heu embrutit, desapareixeu de la terra!"

"L'Església — escrivia l'autor de la "Història del Cristianisme" — va condemnar sempre la màgia, però tots els Pares de l'Església, sense una sola excepció, hi van creure".

SOLSONA

No sabem qui els ha carregat el mort; el cas és que, la setmana passada, un grup de cinc o sis — que ja gairebé han perdut tota possibilitat de maridar-se —, van passar, casa per casa, coaccionant els pacífics solsonins per tal d'obtenir signatures a favor de la croada pro-modèstia en el vestir de la dona.

L'èxit no les ha pas acompanyat, puix sabem de bona tinta que, fora de comptades excepcions, el resultat ha estat desastrós. En moltes cases se les passejaren elegantment, bo i evidenciant-los el trist paper que representaven; i no faltà casa que

se les tragué del davant amb quatre fàstics.

Si la vostra posició "desahogada" us permet viure en la vagància i busqueu expansions per matar l'oci, dediqueu les vostres energies en fer robeta per als infants dels pàries, infeliços que han de treballar amb excés per guanyar-se un migrat mos de pa; visiteu els hospitals i aconhorteu els malalts en les seves sofrències; en fi, feu obra humana i social, i no vogueu per una ximpleria com aquesta. Altrament, heu de saber que no és pas immoral l'actual forma de vestir de la dona; el que és molt anti-higènic i sobretot molt anacrònic és la forma en què vestiu vosaltres.

No us heu donat compte que la humanitat avança i que us aneu quedant enrera, tan enrera, que ja us perdeu de vista...?

TARRAGONA

Ací hi ha una manca de gust pel teatre català que, per una ciutat com Tarragona, és una gran vergonya.

Quan les poques i comptades vegades l'any que sol visitar-nos alguna companyia de teatre, fa angúnia de veure la manca d'afició per les coses del teatre; les sales buides; sols uns quants amants de l'escena catalana es dignen anar-hi.

Ara fa poc, els dies 14 i 15, ens visità la companyia del teatre català Romea de Barcelona, sota l'encertada i digna direcció de la senyora Vila i el senyor Daví; estrenaren l'obra americana i traduïda al català pel senyor Nadal i Juncadella, "El procés de Mary Dugan".

Doncs bé; malgrat ésser tota una bona companyia i posar una obra força acceptable, sols va anar-hi una part del públic que sol anar els diumenges al cinema. Llàstima! Sí, senyors, llàstima! Perquè tant

Correu de l'Estranger

UNA NOVA POLITICA

EL moment polític internacional és d'extrema desorientació. Les declaracions de Ramsay MacDonald, així com el seu ja famós article sobre el problema de les minories, han produït una impressió enorme. Es veu clarament que el problema de la pau, el dels armaments navals, el de la conca del Sarre, el de les minories i tants d'altres que enverinen les relacions entre els Estats, seran afrontats des d'uns punts de vista completament diferents. La intenció, feta pública, del primer ministre anglès, de matar la diplomàcia secreta és d'una transcendència enorme. Es la diplomàcia que tan bé representaven Briand i Chamberlain.

La màxima desorientació correspon a França. L'opinió francesa, d'ençà que els laboristes anglesos van guanyar les eleccions legislatives, es mostra reservadíssima. Les declaracions de Mr. Snowden, primer, les de MacDonald, després, en són la causa. Fullegeu, si no, aquests dies, la premsa de la veïna república. Dretes i esquerres s'abstenen de donar una opinió franca. Tot són subterfugis, ambigüitats, crides a la unió sagrada, himnes a la pau, elogis a l'oratori de Briand... Res de sòlid. Paraules, paraules, paraules...

En canvi, la posició internacional d'Alemanya, representada per Stresemann, surt enfortida d'aquest nou estat de coses. Entre Stresemann i MacDonald existeix una compenetració prèvia que els permetrà de convertir en una sola dues forces paral·leles.

Quant a la col·laboració entre MacDo-

nald i Hoover, l'entrevista dels quals ha estat anunciada oficialment, hom espera que tindrà conseqüències molt beneficioses per a la pau del món i especialment, per al desarmament naval. I si aquest acord anglo-americà arriba a ésser un fet, serà més fàcil de dur el complicat problema del desarmament en un pla internacional i pràctic.

SISTEMES ELECTORALS

Les darreres eleccions angleses han suscitat una vegada més l'eterna discussió de quin és el millor sistema electoral.

Acceptada l'única fórmula essencialment i verament democràtica de "un home, un vot", queda encara per determinar com aquesta fórmula ha d'ésser aplicada en la realitat.

A Anglaterra es elegit diputat el candidat que, al primer torn, obté una majoria relativa de sufragis. Però s'exigeix a cada candidat un dipòsit d'uns mil duros, dipòsit que si el candidat no aconsegueix la vintena part dels sufragis emesos, resta en poder de l'Estat. Aquesta disposició té com a conseqüència reduir el nombre dels candidats, el qual ultrapassa rarament el de tres.

Els altres sistemes més usats són el del segon torn d'escrutini i el de representació proporcional. En general cada partit defensa el sistema que creu que ha d'afavorir-lo més.

A Anglaterra tan sols els liberals són partidaris de la reforma del sistema electoral. I hi ha desacord fins entre ells mateixos, car uns volen el sistema del segon torn i altres el de representació proporcional.

Els dos grans partits, laboristes i con-

Acaba de sortir el Volum IV de la COL·LECCIO D'OBRES SELECTES

COSES VISCUCDES

Santiago Rusiñol

Un volum de més de 200 pàgines, Ptes. 2,50

Volums publicats d'aquesta Col·lecció:

Volum I.—MURGER

Escenes de la vida bohèmia

Traducció d'E. Lluelles, pròleg de Santiago Rusiñol.

Volum II.—ROUSSEAU

Contracte Social

Traducció i pròleg de Ramon Vinyes.

Volum III.—DIDEROT

La Monja

Traducció i pròleg de Lluís Capdevila.

Preu: 2,50 ptes. el volum

L'obra com ia justa interpretació de la companyia es mereixien un ple.

L'obra fou molt ben rebuda pel públic, el qual féu aparèixer, en acabar-se la funció, en escena, els principals actors, en mig d'una entusiàstica i càlida ovació.

I després encara hi ha qui critica els empresaris; i és el públic el que no correspon com cal a l'esforç de les empreses.

Maria NET B.

SANT SADURNI DE NOYA

Serà possible que es pugui fer un "Foment de Sardanes" en aquesta vila de Sant Sadurn de Noya, on tothom es dedica al ball modern—o així s'ho creuen—i si sempre els agrada més també, el cine desmoralitzador? Si és veritat, crec que serà motiu de millora per la nostra vila, que, ja que no se'n preocupen gaire de la cultura, almenys que segueixi la tradició. Ja és hora també que es deixi un gra de "Sanctus Novatorum".

La "Penya d'escacs Sadurninenca" també serà una de les agrupacions de que tant s'ha parlat? El dia 9 de juny vingué el senyor Diu, de Vendrell, qui jugà contra quinze escaquistes; en perdé dues, tot jugant, les partides simultànies; això esdevé, fins quan el joc és amistós, amb bons elements; aquest grup d'aficionats als escacs, és cosa lloable que es constitueixi en "Penya"; puix que ja és hora que la gent s'inclini per les fruïcions perdurables e incruents.

Amb tot i això, però, ja que volen progressar, cal que curin d'augmentar, d'elevat llur cultura; cal que estimin també els llibres, que són les millors fonts de progrés i de benestar per un poble.

I més ara que sortosament es poden recollir bones col·leccions de llibres, com és la d'"Obres Selectes" i altres més que són creades exclusivament per al treballador. Si aquest disposa d'alguna pesseta, que compri llibres, que són els companys que no fallen mai.

Menys pilota, menys cops de puny. Més lectura.

NOTICIES de Venezuela diuen que uns bandits veneçolans han segrestat les autoritats holandeses de Willmstad.

Vet aquí un bandits facciosos.

EL govern italià ha prohibit fer ús de l'himne nacional, la marxa reial i de l'himne feixista. Només podrà fer-se'n ús en comptades cerimònies oficials.

Són, en efecte, coses de pes, i cal emprar-les amb moderació.

Mussolini, l'interministre. "Der Goetz", Viena.

HI ha qui creu que els pagesos són fàcils d'entabonar. Nosaltres no ho creiem pas així.

Vilalleons és un poble pagès arran mateix de les Guillerries.

La Federació de propaganda catòlica hi ha celebrat un míting.

No hi ha hagut novetat.

HEM tingut Stresemann a Barcelona. Hi ha estat poques hores. Stresemann és un dels polítics de més talent del món i defensa la llibertat de les minories, perquè té un esperit liberal.

Alemanya no hauria fet la gran guerra si hagués tingut homes com Stresemann.

Per això saludem ben afectuosament al seu pas.

NO han estat trobats els tres passatgers desapareguts en l'accident aeri de la Mànega.

Es allò que diuen: qui a més alt puja, de més amunt cau.

EL soldà del Marroc ha arribat a França. Què hi va a fer a França el soldà del Marroc?

Misteris moruns de mal esbrinar.

SEMBLA que Portes Gil no s'entendrà amb els enviats especials per a resoldre la qüestió religiosa de Mèxic.

Ho esperàvem així mateix. Portes Gil és un home de bon cor i enèrgic.

LA revisió dels aranzels nordamericans no restarà enllestida fins passat l'estiu.

A l'estiu els polítics sempre han tingut mandra.

Ja és vell això.

EL parlament feixista examinarà un projecte de llei que augmenta fins als 55 anys el límit d'edat per a fins militars.

Encara com no ho fa perpetu.

LES informacions de Maiença treuen importància als incidents entre la població civil i les forces d'ocupació.

Però encara que els treguin importància, no deixen de tenir la que tenen.

El dependent:

—Voldria anar avui a l'enterrament de la sogra.

L'amo:

—Jo també.

"Passing Show", Londres.

A l'Afganistan encara lluiten per la successió al tron. Per a entronitzar un home que potser els llevarà la pell, s'estan matant molts d'homes.

Els pobles sempre són menors d'edat.

A l'Àfrica s'han produït incidents entre els negres i els colonitzadors.

Quan, l'home, sabrà ésser prou home per a prescindir de les races i dels colors?

—No s'acosti, senyor! Temo que si intentava besar-me, no sabria resistir.

"Prager Presse", Praga.

Volney (Calonge): Molt bé l'article, que veureu publicat en aquest número. Escrigui les cuartilles d'una sola cara. L'obra que ens indiqueu podeu demanar-la a totes les llibreries.

J. V.: Va, però no és massa interessant. Cal que ho tingueu en compte en successius articles.

E. P.: En efecte, és massa llarg. Però, vaja, per aquesta vegada us perdonem i anirà.

F. B. B.: No ens interessa. Aquest és un periòdic obrerista, i l'obrer necessita quelcom més que sardanes.

D. C. i O.: Anirà.

Imp. "La Campana". — Olm, 8, Barcelona.

EL terror que causa la dictadura de Volde-maras és indescriptible. L'estudiant darrerament executat hom creu que era innocent i que va morir a conseqüència dels sofriments que li foren infligits a la presó. També es diu que els terroristes recentment afusellats foren víctimes d'una provocació política.

¿No hauria d'intervenir-hi la Societat de Nacions?

TROTZKI, el cap dels comunistes d'esquerra, podrà residir a Anglaterra.

Anglaterra, representada pel seu primer ministre Ramsay MacDonald, ha donat, doncs, un alt exemple d'alta hospitalitat.

EL volcà Krakatoa ha fet novament erupció.

Kra...ka...ka...ka...toa. Es un volcà que té un nom ben onomatopèic.

AVIAT serà establerta una estació radio-elèctrica al Vaticà.

A veure si en lloc de copsar l'onda de les indulgències, rebran la dels tangos. Els tangos al Vaticà? Sacrilegi, sacrilegi!

L'EXERCIT francès ha estat víctima d'una emboscada al marroc. Hi ha més de 110 baixes.

No s'escarmentaran mai, aquests francesos?

Marte

Venus

Aries

Tauro

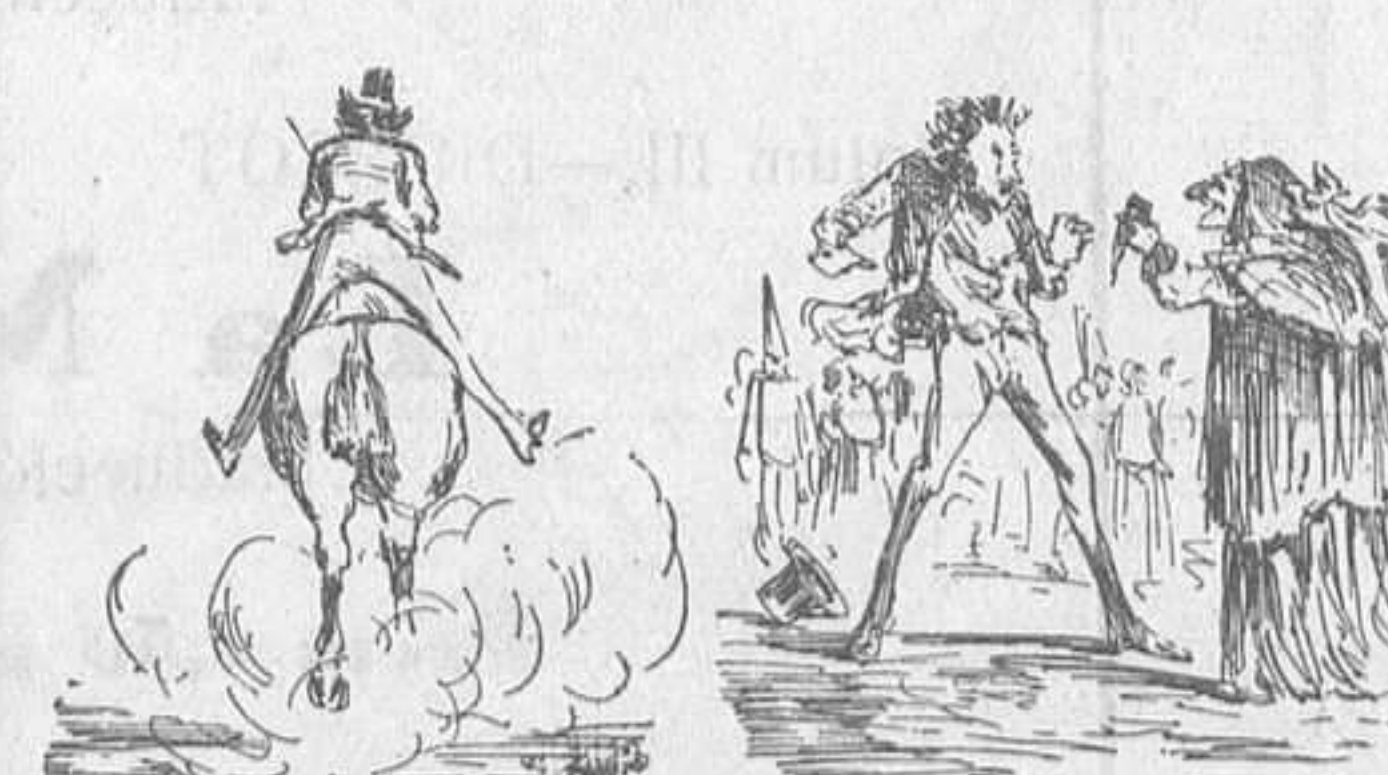
Geminis

Càncer

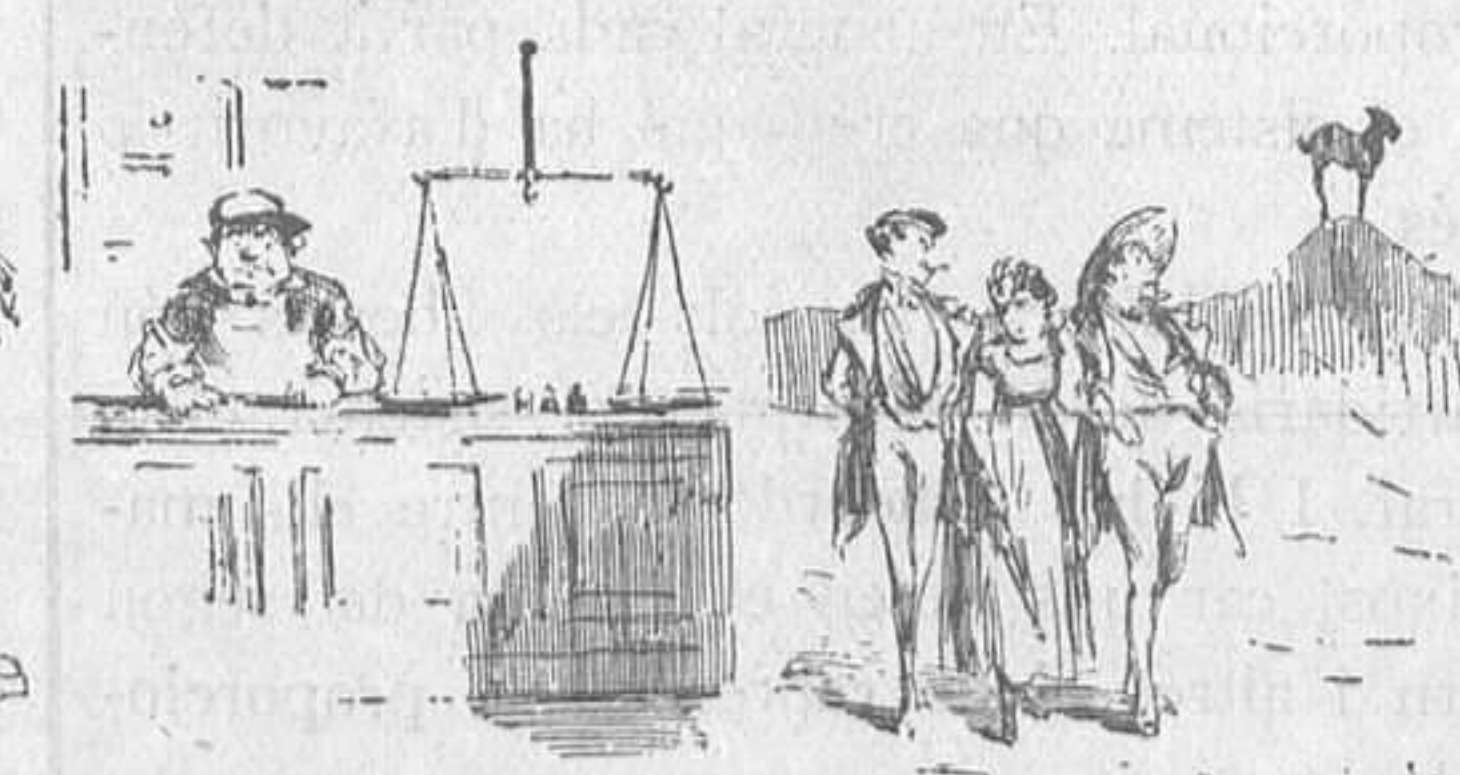
Leo

Virgo

Sagitari

Scorpió

Libra

Capricorni

Aquarium

Piscis

DIBUIXOS D'ORTEGO

Del segle passat